Illustreret Tidende.

Nr. 173. Udkommer hver Søndag. — **Kjøbenhavn den 18. Januar 1863.** — 2 Rdlr. Qvartalet. [4de **Bind.**

Indhold.

Otto Carl Blechingberg. — En Juleaften i Lodshytten, af J. L. Runeberg, oversat af Th. — Enghien. — Basnæs. — Fra Skagen. — Ugens Politik. — Hellig tre Konger, af Cl. R. — Basletts Matras uden Ende. — Meddelelser af blandet Indhold.

Otto Carl Blechingberg.

I de første Dage af det nys begyndte Aar har Døden berøvet Fædrelandet en af dets dygtige og høitagtede Mænd, Høiesteretsadvocat og Generalfiscal Otto Carl Blechingberg.

Blechingberg var født den 26de Januar 1800 i Kjøbenhavn. Hans Fader var Assessor i Hof- og Stadsretten, hans Moder var en Datter af den mathematiske Professor Lous. I Hjemmet nød han en omhyggelig, men streng Opdragelse, og blev tidlig sat i Borgerdydsskolen, hvor han udmærkede sig som en begavet og ualmindelig flittig Elev. I October 1816 blev han dimitteret til Universitetet og bestod baade første og anden Examen med Udmærkelse. Som Student beskæftigede han sig, ved Siden af sit Embedsstudium, det juridiske, ogsaa med Literaturen og de skjønne Konster, Musik og Maleri, i hvilken Sidste han som Dilettant bragte det til noget meer end almindeligt. Disse Sysler maatte vel siden vige for hans alvorlige Studier, dog bevarede han lige til det Sidste en levende Interesse for Konsten, og besad i denne Retning en fin og luttret Smag. Blechingbergs Ungdom var, som hans Barndomsaar, ganske viet til Arbeide, og han tog liden eller ingen Deel i sine Jevnaldrendes Adspredelser og ungdommelige Glæder — Noget, han ofte i de ældre Aar beklagede. Dette stille indadvendte Ungdomsliv, i Forening med, at han allerede i en Alder, hvor andre unge Mennesker endnu pleie at være frie og ubundne, beklædte et ansvarsfuldt Embede, have vistnok bidraget til, at give hans Væsen det tunge og alvorlige Præg, der gjorde ham langt ældre end sine Aar. I 1819, altsaa 19 Aar gammel, tog han Embedsexamen med bedste Charakteer. I Juli 1821 erholdt han Bestalling som Overretsprocurator, og i November 1823 blev han udnævnt til Høiesteretsadvocat. Samme Aar giftede han sig med sin nu efterlevende Enke, Vibeke Dorothea Garde, med hvem han havde flere Børn, af hvilke dog kun en Datter og en Søn overleve ham.

Som Advocat nød Blechingberg almindelig Anerkjendelse for sin strenge Redelighed og Samvittighedsfuldhed, for sine grundige Kundskaber, sine klare Deductioner, og sit smukke Foredrag for Skranken.

I 1838 blev han Medlem af Bankens Repræsentantskab, hvilken Stilling han siden har indtaget, saa ofte de gjeldende Bestemmelser have tilladt det. Samme Aar blev han valgt til Formand for Bankbestyrelsen og havde som Saadan, og som Medlem af den til Ordningen af Mellemværendet mellem Finantserne og Banken nedsatte forenede Finants- og Bank-Comitee, væsentlig Andeel i den saakaldte Tolvmillionssags mindelige Afgjørelse. Aaret efter godtgjorde han sin sjeldne Dygtighed, ved Ledelsen af Forhandlingerne i den vidtløftige Seddelrealisationssag. Naar han har været Repræsentant, har han næsten uafbrudt været Formand.

I 1833 var Blechingberg bleven Justitsraad, i 1843 blev han Etatsraad og i 1846 Ridder af Danebroge; sidstnævnte Aar var han bleven udnævnt til Generalfiscal. I denne Egenskab blev han beordret i flere Pressesager, Sager han aldrig frivillig vilde have valgt — enkelte af dem vare ham endog heist pinlige.

Fra 1848 til 1851 var Blechingberg Medlem og Formand for Controlcomiteen for Creditbevisers Udstedelse. Han har ogsaa i en lang Aarrække været Meddirecteur for det kjøbenhavnske Brandassurancecompagni for Varer og Effecter. Siden Conferentsraad Sporon's Død har han varetaget de under det nu nedlagte Kammeradvocatur tidligere henhørende Forretninger. I 1858 blev han udnævnt til Conferentsraad.

I det offentlige politiske Liv har Blechingberg kun deeltaget faa Aar. 1850 blev han valgt til Landsthingsmand for Kjøbenhavns 1ste Kreds og var i 1853 Formand for den da sammentraadte forenede Rigsdag, hvor hans Kundskaber og hans Arbeidsdygtighed bleve benyttede i fuldeste Maal. Siden den Tid tog han ikke mod noget Valg, da han var kommen til den Overbeviisning, at hans Stilling som Embedsmand fordrede hans udeelte Kræfter — maaskee følte han sig heller ikke tilfredsstillet ved sin Virken her under Datidens politiske Forhold — men derfor elskede han ikke mindre Fædreland og Frihed, og mangen Udtalelse af ham fra den Tid vidner klart om, hvor varmt han følte for Danmarks nationale Uafhængighed og constitutionelle Udvikling: de Anskuelser, der nu gjøre sig gjeldende i Landsthingsudvalgets Udkast til en Adresse til Hans Majestæt Kongen, vilde have været som skrevne ud af hans Hjerte.

Den 4de Januar d. A. døde Blechingberg pludselig, uden foregaaende Sygdom, endnu i sin fulde Kraft og Styrke. Hans Død vakte almindelig Beklagelse og føleligt vil han blive savnet i de mange forskjellige Stillinger, han beklædte.

Som Menneske var Blechingberg ædel, retsindig og i høieste Grad sandhedskjærlig: Sandhed søgte han og vilde han i Alt — enhver Overfladiskhed, enhver forstilt Begeistring, enhver Uredelighed i Ord og Handling, var ham en Vederstyggelighed. Han var i Alt en uafhængig Mand, hos hvem Person eller Personsanseelse ikke gjaldt, og aldrig har han gjort et Skridt for Gunst eller Gave.

Hans Støtte i Livet var hans urokkelige Tillid til Gud og hans egen Aandskraft. **J.**

Høiesteretsadvocat, Conferentsraad **Otto Carl Blechingberg.**